

Arrest

nr. 40 312 van 16 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. TALPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 2 november 1991 te Mbinjong (Manyu division, South-West province). U bent van Bayangi origine. Zowel uw grootmoeder als uw moeder waren besnijdsters van moeder op dochter. In 2006-2007 bezweek de dochter van uw tante, (C.), de zus van uw moeder aan een besnijdenis. Uw tante verhuisde en trok weg uit het dorp. Ondanks de tegenstand van zijn broers en van uw moeder, zorgde uw vader ervoor dat u na de lagere school aan uw middelbaar begon. Uw moeder behandelde u niet goed. U was immers met uw benen eerst geboren. Uw moeder verweet u dat u haar had willen doden en dat u altijd voor problemen zorgde. In de periode dat u naar de middelbare school ging woonde u bij uw tante (C.) in Bayong Ntah. Toen uw vader echter ziek werd in april 2008 stopte u met school en keerde u terug naar het dorp om voor uw vader te zorgen. In september 2008 weigerde uw moeder u terug naar school te laten gaan. U

bleef voor uw vader zorgen. Uw vader was ondertussen volledig verlamd. De broers van uw vader wilden zijn boerderij verkopen. Ze zeiden eveneens dat u moest huwen. Op 15 september 2008 werd u door uw ooms bij hen geroepen. Er werd u meegedeeld dat u twee weken later naar het huis van uw toekomstige echtgenoot gebracht zou worden en dat de vrouwen van het dorp u in tussentijd zouden voorbereiden op het huwelijk. Die avond kreeg u van uw moeder te horen dat uw toekomstige man, Pa (N.T.) veel geld had en goed voor u zou zorgen. De volgende dag stuurde uw zus u op vraag van uw moeder naar de ontmoetingsplaats van de vrouwenvereniging Monko Kangem in het dorp. Zowel uw moeder als uw grootmoeder waren daar aanwezig. Er werd u gezegd dat u op 20 september 2008 besneden zou worden met het oog op uw huwelijk. Die avond zei u aan uw moeder dat u zou trouwen maar dat u niet besneden wilde worden. Uw moeder beloofde er met uw ooms over te spreken. Op 19 september 2008 vertelde uw moeder dat uw ooms gezegd hadden dat u net zoals alle andere meisjes uit het dorp besneden moest worden omdat u anders niet naar uw man zou luisteren en met andere mannen zou willen slapen. Toen u de volgende ochtend hoorde dat de vrouwen van het dorp eraan kwamen om u te komen halen, vluchtte u weg langs de achterdeur. U ging naar uw tante (C.). U vertelde aan uw tante wat er aan de hand was. Uw tante besloot u te helpen. Op 23 september 2008 vernam uw tante dat het dorpshoofd zijn mannen erop uit gestuurd had om u te zoeken. Uw tante besloot u weg te sturen. Ze zette u in een taxi en stuurde u naar haar zoon, (T.M.) in Kumba. Onderweg werd u verkracht. Bij uw neef aangekomen vertelde u wat er aan de hand was. U vermeldde niets over de verkrachting. Uw neef wist niet wat te doen en besloot u naar uw oom in Douala te brengen. Hij had echter eerst nog een aantal zaken te regelen. Op 27 september 2008 kwam u op de markt een groep jongens uit uw dorp tegen waaronder ook de jongere broer van uw toekomstige echtgenoot. Ze zeiden dat ze gekomen waren om u terug naar het dorp te brengen. Ze bedreigden u met een mes. U werd in een wagen gezet en jullie reden richting Mamfe. Toen jullie aan een politiecontrole kwamen begon u te roepen. Een agent hield jullie tegen. Iedereen moest uitstappen. U vertelde de agent dat ze u wilden besnijden en dat ze u wilden uithuwelijken. De agent besloot u te helpen. Hij bracht u terug naar uw neef in Kumba. Hij zei u dat als u niet terug naar het dorp wilde gaan u veel verder weg moest gaan zodat ze u niet zouden 1 terugvinden. Op 28 september 2008 bracht uw neef u naar uw oom in Douala. Jullie vertelden uw oom wat er aan de hand was. Uw oom zei dat hij al jaren geen contact meer had met de familie omdat hij met een vrouw uit Ghana gehuwd was en de familie hier niet tevreden mee was. Uw oom besloot u naar het buitenland te sturen. Op 11 oktober 2008 stelde uw oom u voor aan zijn vriend, de heer (N.). Hij bracht u naar België. Op 13 oktober 2008 vroeg u bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal komt immers naar voor dat een vlucht naar het buitenland niet uw enige optie was om te ontkomen aan een mogelijke gedwongen besnijdenis en een gedwongen huwelijk. Uit de algemene informatie die beschikbaar is voor het Commissariaat-generaal blijkt dat zowel voor wat vrouwelijke genitale mutilatie betreft als voor wat gedwongen huwelijk betreft, er weinig initiatieven genomen worden door de Kameroense overheid om meisjes hier beter tegen te beschermen en om hiertegen repressief op te treden (zie documentatie in het administratieve dossier). Bovendien stellen de beschikbare bronnen eveneens dat het niet eenvoudig is voor een jong meisje zich alleen elders in Kameroen te hervestigen (zie documentatie in het administratieve dossier). Desalniettemin kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat de invloed van uw familie en uw toekomstige echtgenoot niet zo ver reikte dat u nergens anders in Kameroen veilig zou geweest zijn en dat u nergens anders in Kameroen had kunnen verblijven zonder dat ze u noodzakelijk terug zouden gevonden hebben. Naast het feit dat er volgens u nog andere mensen van jullie dorp in Douala waren, haalde u geen enkel ander element aan dat erop kon wijzen dat ze u zouden komen zoeken in Douala of dat u daar teruggevonden zou worden (zie verhoorverslag CGVS, p.14). U vertelde dat een politieagent u hielp te ontkomen aan de mannen die het dorpshoofd en uw toekomstige echtgenoot gestuurd hadden om u terug naar het dorp te brengen (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23 juli 2009, hierna CGVS, pp.12-13). Hieruit blijkt duidelijk dat de invloed van het dorpshoofd en uw toekomstige echtgenoot niet zo ver reikte dat het de politie in een andere lokatie in Kameroen zou kunnen beïnvloeden. Deze agent zei u ver weg te gaan van het dorp opdat ze u niet meer zouden terugvinden (zie verhoorverslag CGVS, p.13). Verder vertelde u dat u

steun kreeg van zowel uw tante, haar zoon als uw oom in Douala (zie verhoorverslag CGVS, pp.12-13). Uit uw verklaringen komt bovendien naar voor dat uw oom duidelijk een bemiddeld man was en dat hij er niet voor terugschrok tegen de familie in te gaan (zie verhoorverslag CGVS, p.13). Er kan dan ook verondersteld worden dat indien u zich elders in Kameroen zou hervestigen, zij u eveneens de nodige hulp en steun zouden kunnen geven om u hierin bij te staan.

Tenslotte dient voor wat het eventuele gevaar betreft dat u elders in Kameroen gedwongen zou worden u te laten besnijden, opgemerkt te worden dat vrouwelijke genitale verminking in Kameroen geen algemeen voorkomende praktijk is maar dat het regio en etnie gebonden is met als gevolg dat u elders niet noodzakelijk te maken zou krijgen met de druk die dit gebruik met zich meebrengt (zie documentatie in het administratieve dossier).

Uit voorgaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat, ondanks het feit dat u een meisje bent en ondanks uw jeugdige leeftijd, een hervestiging elders in Kameroen om te kunnen ontsnappen aan de vervolging door uw familie en uw toekomstige echtgenoot, geen onredelijke optie was en een vlucht naar het buitenland duidelijk niet de enige mogelijkheid was om aan deze vervolging te kunnen ontkomen.

U legde op het Commissariaat-generaal een kopie van uw **geboorteakte** (met nummer 126/91) en een medisch attest (uitgegeven op 5 augustus 2009 door Dr. (V.C.)) voor. Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen daar noch de geloofwaardigheid van uw identiteit, noch de geloofwaardigheid van uw verdere verklaringen in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd 2 door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in hoofdorde betreffende het statuut van vluchteling in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij wijst erop dat de bestreden beslissing zelf stelt dat de Kameroense autoriteiten geen bescherming bieden noch repressief optreden tegen genitale mutilatie en gedongen huwelijken. Volgens haar is de motivering tegenstrijdig aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) enerzijds stelt dat de Kameroense autoriteiten geen bescherming kunnen bieden doch anderzijds van mening is dat een hervestiging in Kameroen mogelijk is. Dat verzoekster geen bescherming kan verkrijgen blijkt niet enkel uit de bestreden beslissing en de algemene informatie waar deze op is gestoeld, doch tevens uit de praktijk zoals ervaren door verzoekster. Dat zij elders in Kameroen bescherming zou kunnen krijgen blijkt niet. Het volstond immers niet dat zij haar dorp achterliet en bij haar tante introk. De dorpsgenoten achtervolgden haar tot bij haar tante, doch zij was hen net voor en vluchtte naar haar neef in Kumba. Daar werd zij echter opnieuw geconfronteerd met dorpsgenoten die haar trachtten terug naar het dorp te brengen. Vervolgens bracht haar neef haar terug naar Douala. Verzoekster voert aan dat Douala een handelsstad is waar veel mensen van haar dorp en haar stam komen. Zij zou er nooit veilig zijn. Noch een verblijf bij haar tante, noch een verblijf bij haar neef in Kumba, noch een verblijf bij haar oom in Douala zou een optie zijn. Ingeval van een terugkeer zou verzoekster voortdurend op haar hoede moeten zijn en zich nooit met een gerust hart in het maatschappelijke leven kunnen begeven. Verzoekster betoogt dat zij blijvend achtervolgd zal worden door haar toekomstige echtgenoot, haar ooms en haar moeder. Zij stelt onder verwijzing naar algemene informatie dat het in Kameroen eenvoudig is om iemand in te huren om mensen op te sporen met vaak de dood van die persoon als opdracht. Aangezien er drie partijen groot belang bij hebben haar terug te vinden hebben ze er veel geld voor over om haar terug te vinden en mensen in te huren. Als zij zou terugkeren zou zij vrij snel gevonden kunnen worden.

Volgens verzoekster hoeft het geen betoog dat dit haar leven, gezondheid, ontwikkeling en ontplooiing in het gedrang zou brengen. Bovendien kent zij haar oom in Douala niet. Zij communiceerde niet met hem en zij hadden geen enkele verstandhouding. Haar verblijf bij haar oom was slechts een tijdelijke

noodoplossing doch had geen verdere perspectieven. Voor een minderjarige die nog schoolgaand en aldus ten laste zou zijn is de kans op een veilige hervestiging bij vreemden in Kameroen zo goed als onbestaande. Verzoekster benadrukt de kwetsbaarheid van haar positie als achttienjarige alleenstaande vrouw in Kameroen.

Verzoekster doet gelden dat het CGVS ten onrechte motiveert dat besnijdenissen in Kameroen geen algemeen voorkomende praktijk zijn. Enerzijds zou dit niet uitsluiten dat zij er individueel het slachtoffer van werd en anderzijds zou dit niet correct zijn. Verzoekster verwijst naar een schrijven van het Interafrikaans Comité dat toeziet op de gevolgen van traditionele praktijken op de gezondheid van vrouwen en kinderen (IAC CAMEROON) waaruit blijkt dat FGM wordt toegepast in haar dorp en dat hiertegen geen wet is in Kameroen, alsmede dat het voor haar in Douala niet veilig is omdat zij zou kunnen worden teruggebracht naar haar dorp.

Verzoekster concludeert dat in haar hoofde wel degelijk een ernstige vrees voor vervolging voorhanden is in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoekster verklaarde in de vragenlijst dat alle meisjes van haar familie en alle meisjes van het dorp een besnijdenis moesten ondergaan (administratief dossier, stuk 12, p.2). Zij verklaarde tevens dat haar moeder een traditionele titel had en besnijdenissen uitvoerde. Haar moeder en haar grootmoeder zouden deel hebben uitgemaakt van de "*society van de women*". Bovendien gaf verzoekster aan dat haar grootvader een traditionele genezer was in het dorp en een traditionele titel had. Haar vader en haar ooms zouden deel hebben uitgemaakt van een traditionele "*mannen society*" en één van haar ooms zou deel uitmaken van de dorpsoudsten (administratief dossier, stuk 4, p.5-6). In het licht van verzoeksters verklaringen dat alle meisjes in haar familie en dorp besneden moesten worden enerzijds en dat haar familie dermate op de traditie gericht was anderzijds, is het geenszins aannemelijk dat men zou wachten om verzoekster te besnijden tot enkele dagen voor verzoeksters beweerde huwelijk. Uit de informatie in het dossier blijkt immers geenszins dat er een link zou zijn tussen FGM en het huwelijk, doch wel dat FGM wordt uitgevoerd bij meisjes voordat zij in de puberteit zijn (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Derhalve kan worden aangenomen dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk afkomstig zou zijn uit een zozeer op de traditie gerichte familie, reeds op jongere leeftijd besneden zou zijn - of dat er dienaangaande reeds aanstalten dan wel pogingen zouden zijn ondernomen - en maakt zij geenszins aannemelijk dat zij plotsklaps naar aanleiding van haar huwelijk zou moeten worden besneden. De voormelde discrepantie tussen verzoeksters verklaringen en de voorhanden zijnde publieke informatie doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Daarenboven is het in het licht van verzoeksters verklaring dat alle vrouwen in haar dorp dienden te worden besneden niet aannemelijk dat verzoekster, die enerzijds aangaf dat zij absoluut niet besneden wilde worden, zich anderzijds niet eerder aan deze praktijk zou hebben trachten te onttrekken door het dorp te verlaten (administratief dossier, stuk 4, p.8). Tevens is het evenmin aannemelijk dat zij, nadat men haar zou hebben meegedeeld dat zij diende te worden besneden op 20 september 2008, zou hebben gewacht tot de ochtend waarop zij zou worden besneden en tot op het ogenblik dat zij de vrouwen van het dorp hoorde komen alvorens daadwerkelijk te vluchten, te meer daar zij wel reeds de nacht tevoren de tegenwoordigheid van geest zou hebben gehad om haar geboortecertificaat in het huis van haar vader te nemen en in haar zak te steken (administratief dossier, stuk 4, p.8, 11, stuk 12, p.2).

Voorts legde verzoekster een aantal vage verklaringen af omtrent de praktijk van gedwongen huwelijk en besnijdenis in Kameroen. Zo bleek zij niet te weten of besnijdenis in Kameroen al dan niet verboden is bij wet. Zij kon evenmin aangeven of er in de South-West Province andere etnieën zij die meisjes besnijden of die dat net niet doen. Zij wist niet of zij hulp kon krijgen van de overheid noch of de overheid iets kon doen om de mensen te bestraffen. Daarenboven kon zij evenmin aangeven of gedwongen huwelijken in Kameroen bij wet verboden zijn (administratief dossier, stuk 4, p.8, 14-16). Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk zou zijn geconfronteerd met deze problematiek, zich hieromtrent minstens zou hebben geïnformeerd alvorens de drastische beslissing te nemen haar land te verlaten.

Daarenboven legde verzoekster een aantal vage verklaringen af met betrekking tot de persoon met wie zij zou dienen te huwen. Zo kon zij niet bij benadering aangeven hoe oud hij was, doch antwoordde zij wanneer gevraagd werd naar diens leeftijd: *"Weet niet, hij was oud"*. Dit alles klemt des te meer daar pa Nzip in haar dorp een bekend persoon was aangezien deze de plaatsvervangende chief zou zijn. Voorts kon verzoekster niet preciseren hoeveel de bruidschat was die voor haar zou zijn betaald (administratief dossier, stuk 4, p.15).

Verzoekster verklaarde bij het CGVS dat zij, na te zijn gevlucht van haar tante naar haar neef in Kumba, op 27 september 2008 werd ontvoerd door een aantal personen, waaronder de broer van haar toekomstige man, die haar terug wilden brengen naar haar dorp. In een dorp onderweg zou verzoekster zijn beginnen roepen wanneer zij politie tegenkwamen. Een politieagent zou haar hebben teruggebracht naar Kumba en haar hebben gezegd dat zij ver weg moest gaan als zij niet terug wilde naar het dorp (administratief dossier, stuk 4, p.12-13). Dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster van voormeld voorval in de vragenlijst noch doorheen haar verklaringen bij de DVZ ook maar enige melding maakte. Deze omissie omtrent een dermate belangrijk element in haar asielrelaas doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven.

Verzoekster brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij om haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België te staven, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Dit klemt des te meer daar zij tevens ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande haar reisweg. Zo kon zij niet preciseren met welke documenten zij zou hebben gereisd, noch of deze documenten op haar naam werden opgesteld (administratief dossier, stuk 4, p.9, 13).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

In casu motiveert de bestreden beslissing op grond van de informatie in het dossier bovendien met recht dat genitale verminking in Kameroen geen algemeen voorkomende praktijk is, maar gebonden is aan de herkomstregio en clan zodat verzoekster in een andere regio niet noodzakelijk onder druk zou worden gezet. De mogelijkheid van een veilig vestigingsalternatief hangt meerbepaald af van de regio, de omgeving, de familie en de betrokkene zelf (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Daar waar verzoekster aanvoert dat vrouwenbesnijdenis wel degelijk een algemeen voorkomende praktijk is en in deze een document van IAC CAMEROON citeert, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten dat dit document door verzoekster niet wordt bijgebracht, dit zich niet uitspreekt over de praktijk van genitale verminking in Douala of in de andere gebieden van Kameroen, doch louter stelt dat genitale verminking voorkomt in het dorp waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn.

Verzoeksters betoog dat haar toekomstige echtgenoot, haar moeder en haar ooms haar zullen blijven zoeken, dat men haar, zoals tevens blijkt uit het voormelde document van IAC CAMEROON, in Douala zou kunnen vinden en dat zij haar oom in Douala niet goed kent, alsmede haar allusie op haar kwetsbare positie als alleenstaande vrouw zijn niet afdoende om de bestreden motivering te weerleggen aangezien dit betoog wordt tegengesproken door haar concrete verklaringen. De bestreden beslissing stelt immers terecht vast dat uit deze verklaringen blijkt dat de invloed van haar familie en toekomstige echtgenoot niet zo ver reikt dat zij nergens anders in Kameroen veilig zou zijn geweest of dat zij nergens anders had kunnen verblijven zonder gevonden te worden. Verzoekster haalde naast het feit dat in Douala mensen van haar dorp waren geen elementen aan die erop wijzen dat zij in Douala zou worden gezocht of teruggevonden. Bovendien hielp een politieagent haar om te ontkomen aan de mannen die naar Kumba werden gestuurd om haar naar het dorp terug te brengen. Verder kreeg zij steun van haar oom in Douala, die duidelijk een bemiddeld man is en er niet voor terugschrikt tegen de familie in te gaan. Verweerder merkt in dit kader met reden op dat er blijkens verzoeksters verklaringen evenmin concrete vervolgingsfeiten plaatsvonden in Douala. Derhalve wordt haar bewering dat haar clan in Douala aanwezig is en haar zou opsporen ontkracht aangezien deze niet blijkt uit de concrete gebeurtenissen waarvan zij melding maakt. Dat zij haar oom niet goed zou kennen is niet afdoende om aan het voorgaande afbreuk te doen aangezien deze in het verleden reeds ertoe bereid bleek en over de middelen en contacten beschikte om verzoeksters reis naar België te regelen. Derhalve dient te worden aangenomen dat hij deze tevens zou kunnen aanspreken om verzoekster te helpen om zich elders in Kameroen, buiten het bereik van haar belagers, te vestigen.

In het kader van het devolutieve karakter van het beroep volstaan de voorgaande vaststellingen om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien uit het feitenrelaas blijkt dat zij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade zoals foltering of onmenselijke en vernederende behandeling en zij zich niet onder de bescherming van haar land kan, of wegens het risico, wil stellen.

Zij verwijst in deze eveneens naar artikel 3 EVRM. Een gedwongen besnijdenis dient alleszins te worden gezien als een foltering en een onmenselijke vernederende behandeling. Verzoekster verwijst dienaangaande naar een artikel uit *Vrouw en Wereld* van oktober 2008. Daarenboven is ook een gedwongen huwelijk erg vernederend voor verzoekster zodat zij de toepassing vraagt van artikel 3 EVRM.

Verzoekster concludeert dat haar feitenrelaas – waarover geen betwisting is – wel degelijk zwaarwegende gronden bevat die wijzen op een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst.

2.2.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op de elementen aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.1.2. gedane vaststellingen en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, toont zij niet aan dat zij bij een terugkeer naar Kameroen een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS